

DESPRÉS DEL PUBILLATGE

L'Escala acaba de complir amb tot mereixement l'encàrrec que se li conferí ara fa un any amb el nomenament de Ciutat Pubilla de la Sardana. Una representació que, de ben segur, per la reputació guanyada dintre el món sardanístic li podia haver pervingut bastant abans de la 50a edició. La proclamació anyal de Ciutat Pubilla, instituïda per l'Obra del Ballet Popular l'any 1960, que s'ha anat succeint sense interrupció, fou atorgada per primer cop a la de Girona, cosa que no agradà gens als figuerencs puix entenien, amb raó, que la prioritat els pertocava. Així que decidiren tot seguit proclamar Figueres Ciutat Mare de la Sardana Llarga, atès que a la seva ciutat era on havia nascut la sardana actual i on n'havia rebut l'impuls decisiu del conciudadà Josep Ventura i Casas, l'Avi Pep.

Ara bé, contingències a banda, el que no hem d'oblidar mai és que la sardana és la dansa nacional de Catalunya. No cal que ho sigui, de proclamada. La sardana és quelcom més que una manifestació del nostre folklore. És l'expressió més genuïna de la nostra personalitat, la d'exercir la democràcia ben entesa i viure-la amb plenitud. A la sardana tothom hi és admès, sigui d'on sigui i vingui d'on vingui, mentre en segueixi el compàs, cosa gens complicada per altra banda. Ningú no us preguntarà qui sou ni perquè hi voleu participar. Al contrari, hi sereu rebut amb tota deferència i us oferiran la mà amicalment allargant cortesament el braç. Dintre la rotllana no hi ha distincions d'edat ni d'estaments. Dintre la germanor sardanista no hi ha graus ni cercles ni posicions. També si hom vol col·laborar voluntàriament en l'organització i muntatge de les diferents manifestacions sardanistes hi serà admès solidàriament sense cap mena de perjudici.

La sardana representa amb tota fidelitat el tarannà d'aquesta nació que hem anat fent entre tots, generació darrera generació. També l'hem creada i sostinguda entre tots: músics, compositors, poetes i ciutadans de tota condició i categoria.

En l'aspecte musical, la nostra dansa no té parió. El seu aire és inconfusible i el conjunt instrumental que forma la cobla ben distintiu i únic. L'aportació d'innombrables compositors va fornint d'una rica i extensa col·lecció de partitures una reserva cultural de la qual podem presumir.

Vetllem, doncs, per servir aquest preat patrimoni. És el nostre deure.

Joaquim Armengol